

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ὕπνῳ μας μεταβολή, ενδιαφέροντα πολὺ.
Ἰράγματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Συνδρομαὶ γὰρ κάθε χρόνῳ—ὅς τ' ὠφρα γκαεῖν αἰ μόνῳ.
Γὰρ τὸ ξένα διῶς μέρῳ—δ' ἐκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεόμεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Διγυσιος, ἐννέα,
πλάσις κεχηλαία.

Ἐτὸς χίλια καὶ ἑκτὸ καὶ ἑνκαίδεα,
νέα δεξιὴ Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσαν.

Χίλια πάντα καὶ σαράντα,
καὶ εὐτυχία κατὰ πάντα.

Καὶ τὰ Πατριαρχεινὰ λίαν πατριωτικὰ.

Γὰρ ὅς καιρὸς ποῦ δῆλεξαν νὰ θίλουν ἄρον ἄρον
Πατριαρχειὰς ἀλλαγὴ
τώρα, ποῦ καὶ ὅ ἡ σιλάδα γῆ,
καὶ λυσσιωδέστεροι λυσσοῦν οἱ λύκοι τῶν Βουλγάρων.

Κύττα καιρὸς ποῦ δῆλεξαν γὰρ πόλεμο καμπόσαι
τώρα, ποῦ πρέπει δύναμις ἀγάπης νὰ δεσπόσῃ,
καὶ νὰ μὴν εἶναι λαϊκὸς κανὼν καὶ ρασσοφίος,
ποῦ διχονείας μέσα του νὰ μαίνεται Ἐσπέριος.

Κάθε σκληρὸς ἡμέρωσις καὶ ἀνήμερος αὐτοπάτης
καὶ ἀκόμη ρασσοφίᾳ μας μοιχεύει, οὐκ ἐπινοήματα...
οὐ γὰρ τοὺς ἐκάλεισαν πανευθιχὸς ἀγάπης
καὶ αὐτοὶ τὸν γάμο παραιτοῦν καὶ πᾶν γὰρ πουργάρια.

Ὁ Φασουλὴς συνομιλεῖ μὲ Νεοτούρκα παχουλῆ.

Μετ' στῆς Πόλεως τὸ Τσάρκι
χάσκω μόνος μου, βουδάλι,
ὅταν ἔξαφνα καροὶ
μὲ Χανούμους προβάλλει.

Τὴν θυρὰ καὶ μὲ θυρεῖ,
καὶ γκαμμάκι δὲν φορεῖ.
Εὐρωπαϊκὰ ντυμένη
κἀὐταὶ χαρτομένη.

Τέσπερα τῆς γοδῆμα δαίμων
καὶ μετὰς μὲ λαύρα ρίχνει.
ἔχει μέσα τῆς σεβντῆ,
καὶ μοῦ λέει: γκαὶ μπουρνέ,
νὰ μοῦ πῆς καὶ νὰ σοῦ πῶ
πὺς τὸ Σύνταγμ' ἀγαπῶ.

Σὺ κυρὰ μου, τῆς μιλῶ, δὲν μοῦ φαίνεται οὐδ' ἅν
οὐδ' ἅν εἶσαι πρὸς Χανούμ μὲ τὰ νέα καθεστῶτα.

Εἶσαι Συνταγματικῇ,
τρέχεις ἀπ' ἴδω καὶ ἔκαστ',
καὶ μπορεῖς σὲ κάθε μέρος
νὰ πηγαίνῃς ἐλευθέρως.

Ποῦ τὸ πρῶτο σαρματικῶ μὲ πάθος ἀμανέις,
θῆλγητρα δὲν ἔχει τώρα,
καὶ εἶσαι μὲ Μανταρχία
οὐδ' ἅν εἶσαι τῆς κοταίης.

Τώρα θέλεις τὰ καλὰ βίου Συνταγματικῶ,
τώρα φοδοταίς, τώρα φρόγγα,
καὶ γκαρ παθητικῶ
δὲν μὲς αὐγαίνουσι οἱ φρόγγα.

Ποῦ τὰ πρῶτα τὰ νυδῶναι;
ποῦ τὰ πρῶτα τὰ λιδῶναι;
τῶν εὐνοῦχων τῶν ἐγκρίτων;

Πᾶν οἱ χρόνοι σὲς ἐκίνα,
καὶ ὁ σεβντῆς καὶ τὸ γκαμμάκι
φλογερῶν ἐρωτακρίτων.

Τὴν ἄν ἔχῃς μαθρὰ μάττα, τὴν ἄν ἔχῃς γαλανὰ,
φερετὰ οὐδ' ἅν δὲν φορεῖ,
νὰ μαγεύσῃς δὲν μπορεῖς
μὲ τὰ λεῖος τὰ κοινὰ.

Τώρα μέσα σὲ σοκαίης καὶ σ' ἱμνηρικὰ γυρῆεις
οὐδ' ἅν τῶν Ἀθηναίων,
τώρα τρέχεις καὶ σαρμαίς
τὴν Μπουρ καὶ τὴν Μανόν.

Τώρα κλέβῃς ἀλευθέρως
εἰς τοὺς ἐρόμους λικοναίς,
ὁ κανὼν τῶν ἄλλων ἔχει,
φρίτς, ὅσοι γὰρ ἀπὸ μιν.

Ποῦ καφάσι; ποῦ κι' ὄντας
νωχελείας τρωηλῆς;
ἔποιον σήμερ' ἀπάντης
γὰρ τὸ Σύνταγμα μίλεις.

Ὁ Χανοὺμ τοῦ Χαρεμιοῦ, τώρα πλέον γιὰ ν' ἀρέσῃς
πρέπει τὸν Ντολμά-Μπαζὶ γιὰ καπέλο νὰ φορέσῃς.
Τώρα πῆλε λευκοδομίας κι' ἵπποκρίσις καὶ μπιλζάρδα
κι' ἀσπροκόκκινη κονγκάδρα
κι' αὐτοκίνητα καὶ βάρδα.

Τώρα κολυμβητικὴ,
τέρ-πιζόν, γυμναστικὴ,
σὺν τῆς ἄλλαις τῆς τοσκίστρας.

Κι' ἴσως ἴσως καμμὶ μέρα
νὰ σὰς δοῦμε κι' ἐκεῖ πέρα
στῆς Ἀθήνας τῆς κονίστρας.

Τώρα θάσαι μορφωμένη, φάμι ντὲ λῆτρ, σοφή λογία,
διαδῆλωσι θὰ κάνῃς γιὰ νὰ ρίχνῃς Ἱπουργεῖα,
καὶ ζωμένη διὰ ζήτους
τὸ ποδάρι θὰ πατήσῃ,
καὶ δικαίωμα γὰρ ψήφους
ἐπιμόνως ὁ ἀπατήσῃ.

Θάσαι σωφραζέτῃς Ἀδντράς, θάσαι μιὰ κυρία Φράγκα,
κι' ἐλευθέρᾳ μοσχομάγκα.

Ἰσως καὶ διπλωματίας νὰ φορέσῃς τρικαντά...
ἴσως πρὶν γυαδροῦν δὲν θάσαι καὶ γυναῖκα τοῦ σεβντά,
καὶ κανεὶς δὲν θὰ στενάξῃ
γὰρ τὸ φανερό σου νάζι.

Τώρα λέγε γὰρ Κουδέρνα,
τώρα τρέχε στήν ταβέρνα,
τώρα πίνε, τώρα κέρνα,
κι' ἔχε κρασοκατανόσεις,
καὶ τὰ φλογερά σου στίρνα
πρὸς ἀγῶνας νὰ τανόξῃς.

Σήμερα, χανοὺμ κυρά,
χάνεις χέδρα τρυφερά
καὶ τὴν πρώτην γυναικίδα.

Με' στὸν ἐκλογὸν τοὺς σάλους
σὺν κι' ἐμένα, σὺν τοὺς ἄλλους,
θὰ μυρζῆς βαρδακίδα.

Δὲν θὰ φθίνῃς σκληρομένη,
καὶ μὲ σκληραῖς καὶ μὲ δούλαις
αγαλὰ δὲν θὰ μίλῃς.

Πλὴν, Χανοὺμ χαριτωμένη,
μοναχὰ τῆς ἀναγούλαις
τῶν ἀνδρῶν θὰ προκαλῇς.

Ἄδεις νὰ χαρῇς καὶ σὺ καὶ ζήτω ν' ἀλλάξῃς,
ἀλλ' ὅμως μὲ τὸ καθεστὸς καὶ σὺ νὰ μὴν ἀλλάξῃς.

Ἐξήμνη μὲ χαρὲς φιλὰ
καινούργια καθεστῶτα,
ἐν τούτοις μένε' στὰ παλὰ,
στὰ πάτρια τὰ πρῶτα.

Μὲ τὸ γιασμακί σὺν καὶ πρὶν τὸ πρόσωπον νὰ σκέπῃς
κι' ἀπὸ καφάσι ν' τροπαλὰ τὴν ἀλλαγὴν νὰ βλέπῃς,
κι' Ἄγας γιὰ σὺν ἄς τραγουδῇ:
κάνε, κουζούμ, νισάφι,
μὴδὲ καλέμι, Σααδὴ
τὸ ντέρτι μου δὲν γράφει.

Κρόψε, Χανοὺμ, τὰ δῆρ σου γιὰ δὲ, τοὺς φωτεινοὺς ἀστράς,
ποῦ τοὺς ὕμνοιν μαρζόλοι...
πρόσωπα, ποῦ δὲν τάβλεπε κι' ὁ δόσος τῆς ἡμέρας,
τώρα τὰ βλέπουν δλοι.

Τὸ γιασμακί νὰ κρατῇς,
ἀλλαγὰς καὶ σὺ μὴν κάμῃς,
κι' ἄς τὸ λέγῃ κι' ὁ Κατῆς
κι' ὁ σοφὸς Σεχουλισλάμης.

Χανοὺμ, στήθι
στὰ πρὶν ἦθῃ...
μάθε τοὺς θεσμούς φαροί.

Ὅμως μπράτσα
σὺν μπορούάτσα
μὴν τὰ δειχνῇς στὸ Τοαροί.

Ἀμάν, κουζούμ, ποῦ σ' ἐξήμνη καὶ Φασουλή καλέμι...
πολὸ σαχλὸ μοῦ φαίνεται Χανοὺμ χωρὶς χαρέμι.
Σ' αὐτὸ κλεισμένη κύτταξε τὸ Σύνταγμα ἀπ' ἐκεῖ,
ἔχε κι' εὐνοῦχος γύρου σου χωρὶς σεβντά γιγακί...
πρέπει νὰ ζοῖν εἰς τὸν ντουναῖ κι' εὐνοῦχοι μερικοί,
ἀλλῶς εἶναι κίνδυνος νὰ μὴν παραπληθύνῃ.

Ἡ πόησις τοῦ Χαρεμιοῦ δὲν πρέπει νὰ χαθῇ,
μέσ' ἀπ' αὐτὸ ρητόρουμε περὶ πολιτευμάτων,
μέσ' ἀπὸ τοῦτο σκόρπισε μὲ νόημα βαθὸ
τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιὸν τῶν νέων Συνταγμάτων.

Μὴν τρέχῃς μὲ ποδηλάτο, μ' ὀτομομπλὶ μὲ σοδοτα,
καὶ μὴν ἀλλάξῃς φοροσιὰ,
γιατὶ θὰ γίνῃς σίχασιά...
ποτὶ δὲν πάει οὐ Χανοὺμ ὁ φραμπάλες κι' ἡ φοδοτα.

Ὅχι, ρόδο δροσερὸ,
μὴν ποθῇς καὶ σὺ χορό,
πόκερ, μπρίτς, καὶ σουαρέ.

Βλέπε μας κρυὰ κρυὰ
κι' ἀπλωμένη στὸν σοφὸ
τρέλλανέ μας μὲ γιανέ.

Γιὰ τῆς ξέναις τῆς κυράδες
νὰ μὴ δίνῃς μπὲς παραδες,
τὴν κακὴν ψυχρὰν τὴν φλάσκα.

Νάσαι πάντα' στὰ οὐωτά σου
καὶ ποτὶ μὲς' στὸν ὄντα σου
μὴ δεχθῇς καμμὶ μάσκα.

Μὴ καθέλου φαντασίαις,
καὶ γὰρ τῆς χειραφεσίαις
μὴ σκετίξῃσαι, μὴ σκάνῃς.

Μένει πάντα λατρευτή
και μὴν τρέχης μὲ κοῦτι
τὴν φιλάνθρωπη νὰ κἀνῃς.

Ἄκου ὄχις νὰ γελᾷς
συντηρίους συμβούλους,
κι ὅπως πρὶν γλυκαίωμάσου.

Δώσε φασκάλι στὴ μοῦρα
πρὶν καθέσω, Χανούρη, τὰ ρόδα,
τὴν μεγάλη δύναμίν σου.

**Δὲν μπορεῖς ἄλλοιὸς νὰ κἀμῃς.
ὥστε κι' ὁ Σαχουλιάμης.**

Ἐμπορεῖ τὸ φίλο τώρα κάθε Τούρκος νὰ τὸ βγάλῃ
καὶ ποστὴρ νὰ φορέσῃ καὶ ρεπουμπλικὰ τοῦ Ράλλη.

Κι ὁ Χανούμους μ' ἀπορῶν
τὴν ζωὴ τὴν νὰ χαροῦν,
κι ἀπ' τὸ σπῆν τὴν νὰ βγαίνουν
καὶ οἱ κέντρα νὰ σηγναινοῦν.

Ἐξο ποστὴρκα κομπόση,
κάτι φίλη καὶ καρδία.
Δὲν μπορεῖς ἄλλοιὸς νὰ κἀμῃς...
ὥστε κι' ὁ Σαχουλιάμης.

Ὅποιος ποτε κι' ἂν θάρσῃ
δὲν μ' ἄρῃσι, δὲν μ' ἄρῃσι,
μὴ Τούρκια ὄχις φίλο
καὶ Σατιμπούλ χωρὶς καρδία.

Ἐβῆ νὰ κἀμῃς νέος,
ποὺ τὸν βλέπεις λαχνητός
καὶ καθένος Ἀθηναῖος.

Νέα σήμερον Τουλκία προσπαθεῖ νὰ οὐδύσῃ χροῖν,
ποὺ τῆς ἄφροναν κορέα,
γλέροι, βδέλλαις ἀρουρατοί.

Τοῦ κλεινοῦ Πιλιζ τὸν Θρόνο
τραγουρίζοντας συχνά
εἶχαν φάει τὰ φαγνὰ
κι ἔμειναν κοκκάκις μόνο,
καὶ μὲ τούτους ὅπως ἔβρισι, δὲν μ' ἔμπορεῖς φαί νὰ πᾶν...
ὥστε κι' ὁ Σαχουλιάμης.

Νέα τώρα τοὺς Βουλγάρους τοὺς ἐπρόβαλε βανία
κι' ὁλοένα παραβάνια φθάνουν στὴ Μακεδονία
μὲ σκοπὸ νὰ κἀνουν ρέθρα
γὰ τὸν ἔκλογόν τὸν χρόνον...
τώρα δοκίμει μὲ τὸ πνεῦμα
κι' ὄχι μ' ἄρματα καὶ φόνον.

Ἐργάζαν τὰ λυσσασκὰ τὴν, πᾶνε κι' ἔρχονται προχάσιν,
πλὴν οἱ Ροδὴ θὰ θαυματούσων μοναχὰ μὲ τὸ σπῆν...
Σαπλομίνοι μὲ ταμπάκι
θὰ προκίβουσε τοιστοῖσι,
καὶ θὰ δούν κι' αὐτὰ χαρὰ
μόνο μὲ τὸ πανηγύρι.

Τοὺς ἄρκει νὰ προσκυνῶν
κυβερνήτας καὶ παγούς,
φθάνει νὰ χειροτονῶν
κάθε τόσο στρατηγούς.

Θάβει πάντα νὰ τερνίσουν τῆς γλωσσότασις τὴν σὺν τῶν
καὶ τὸν οὐρκο τὴν νὰ βγάλουν,
κι' ὅλο νὰ ζυγαριάζουν
καὶ τοὺς στόλους τὴν νὰ στείλλουν στὸ Τουλὸν καὶ στὴ Λαδία.